

er vi moderne Forstandsmennesker lykkeligvis inkonsekvente. — Men nu kommer dine Patienter,« sagde han, da han hørte det ringe i Forstuen. »Saa vil jeg gaa.«

Han rejste sig med et besynderligt Hastværk, som var han glad ved at være bleven afbrudt.

»Vi ses igen!« — kom det ret umotiveret.

Professoren fulgte ham ud. Paa Vejen lagde han Mærke til, at Vennen trak lidt tungt paa det højre Ben.

»Du glemmer vel ikke at tage dine Piller med Regelmæssighed?« sagde han, da de stod i Forstuen. »Du husker nok, at du straks vil mærke det, dersom du i den Henseende forsømmer dig selv blot et Par Dage.«

»Jeg veed det,« svarede Torben Dihmer lidt kort og gav ham hurtigt Haanden.

OGSAA denne Dag opholdt Jytte sig mest i sin egen Stue for at undgaa Moderens Spørgsmaal. Trods Regnvejret havde hun om Formiddagen spaseret med Karsten From paa de sædvanlige Steder, og de havde begge to været meget lykkelige. Han havde holdt Paraplyen over hende, og hun havde tilsidst taget ham under Armen, mens de som andre forlovede snart spøjte og lo, snart talte fornuftigt om deres